

họ là mô-dờ-nô, nữ nhân viên an ninh chuyên mời chào ngoại kiều. Họ được học đủ mánh khéo chinh phục đàn ông, và đủ kiểu làm tình.

— Càng tốt. Đàn bà được huấn luyện dĩ nhiên phải khéo hơn đàn bà tay mơ...

— Thôi, tôi không muốn khuyên nhủ ông nữa. Vì sau một hồi nói chuyện với ông tôi có ấn tượng ông là con thiêu thân đến đây để nhảy vào lửa.

Văn Bình mỉm cười nhẹ. Gã nhân viên sứ quán Mỹ đã phê bình rất đúng. Tuy vậy, hẳn không biết là đã nói đúng. Văn Bình là con thiêu thân, nhưng không phải con thiêu thân ngu muội cứ thấy ánh đèn là sà vào để chết oan uổng mà là con thiêu thân khôn ngoan, sáng suốt biết ánh đèn là cạm bẫy tử thần nhưng vẫn lao tới. Lao tới, với tin tưởng mãnh liệt là sẽ dập tắt được ngọn lửa...

Từ lâu, Văn Bình đã đóng vai trò thiêu thân điệp báo. Lần nào, chàng cũng may mắn trở về lành lặn. Tuy nhiên, chuyến đi này khác hẳn những chuyến đi đã qua. Trong dĩ vãng, mỗi khi hoạt động ở các quốc gia cộng sản chàng đều đột nhập lên lút bằng cách nhảy dù, đồ bộ bằng tiem thủy dĩnh, hoặc vượt biên giới lên lút. Năm thì mười họa, chàng mới ngang nhiên đến bằng cửa trước, đội lối người khác

Văn Bình đến Nga số lần này dưới lối một chuyên viên quảng cáo của công ty Hoa kỳ vốn có nhiều

liên hệ với các quốc gia trong khối xã hội chủ nghĩa. Nghề quảng cáo không phải là nghề lạ hoặc đối với chàng, vì trong quá khứ ít ra là một lần chàng đã đóng vai chuyên viên quảng cáo để hoạt động gián điệp.

Ba tuần trước, thành công ở Tahiti trở về (1), Văn Bình được ông Hoàng cho xuất ngoại nghỉ xả hơi. Thường lệ ông Hoàng không bắt chàng phải tuân theo một lộ trình nhất định miễn hồ chàng báo cáo đều đặn về Sở. Nhưng lần này ông lại yêu cầu chàng lên đường đi Hạ uy di.

Cửa đảng tội, phong cảnh trời biển Hạ uy di thật hữu tình, phụ nữ Hạ uy di thật ngoan ngoãn, nhưng so sánh với Phù Tang tam đảo thì mới một vực một trời. Khoa học giải phẫu thâm mỹ đã làm gái Nhật đẹp và ngon hơn xưa, gái Nhật lại biết chiều chuộng những chàng trai khó tính nên Văn Bình thích đi Đông Kinh. Biết là đi Hạ uy di để dưỡng sức nhưng cũng đề chờ công tác mới, chàng bèn hỏi đột ngột :

— Chừng nào ông giao việc ?

Ông Hoàng đáp :

— Thú thật với anh tôi cũng chưa biết chừng nào nữa. Tôi vừa nhận được điện của ông Sĩ mít yêu cầu anh có mặt tại Hạ uy di trong vòng 10, 15

(1)— Cuộc phiêu lưu này của điệp viên Văn Bình Z-28 đã được trưng thuật trong bộ truyện « Kẻ Thù Không Mặt ».

ngày sắp tới.

— Minh lại làm thuê ?

— Dĩ nhiên. Nếu không làm thuê thì lấy đâu ra ngoại tệ để đài thọ hệ thống hoạt động của Sở. Ông Si-mit cho biết anh sẽ qua Liên xô.

— Hừ... lâu lắm tôi chưa được qua đó. Nội dung công tác ra sao, thưa ông ?

— Đại để anh sẽ đội lốt một nhân viên cao cấp của công ty quảng cáo Hoa kỳ Maxman, Hạ uy di. Tên nhân viên này là Kevin. Hắn là người Hạ uy di, cũng mũi tẹt như anh. Da hắn hơi ngăm ngăm thì anh chỉ cần ngồi dưới đèn cực tím một buổi là bắt nắng ngay. Mặt anh hao hao giống mặt hắn, C. I. A. sẽ sửa đổi cho anh.

— Ké vin đi Liên xô làm gì ?

— Hồ sơ nội vụ sẽ được gửi đến cho tôi nội trong tuần này. Nhưng anh yên tâm, tôi sẽ tiếp tục liên lạc với anh. Một công đôi việc, anh làm thuê cho C. I. A., đồng thời làm việc riêng cho Sở.

Văn Bình du hí tại đảo dừa thần tiên Hạ uy di được đúng 10 ngày thì được bí mật đưa lên phi cơ qua Mỹ rồi từ Mỹ qua Liên xô. Kevin thực thụ đã bị C. I. A. chặn bắt ngang đường từ trung tâm thành phố lên phi trường. Việc thay thế được thực hiện khéo léo đến nỗi Văn Bình cũng ngạc nhiên. Giám đốc công ty Maxman cũng không biết Kevin bằng xương bằng thịt đã bị chích thuốc mê và nằm

dưới hầm một ngôi nhà gần bãi biển.

Văn Bình đổi phi cơ tại Pháp. Trèo vào chiếc máy bay phản lực khổng lồ TU-104 của hãng hàng không số viết Aeroflot đậu tại trường bay Buộc-giê, chàng đã có cảm tưởng là đặt chân xuống Liên xô Từ cách trang trí bên trong đến y phục, cử chỉ của nữ tiếp viên, tất cả đều khác nếp sống quen thuộc của thế giới tây phương.

Tuy nhiên, chàng cũng không hoàn toàn thất vọng như những lần trước. Trong quá khứ, lần nào làm hành khách của công ty Aeroflot chàng cũng bực mình chán nản. Về kỹ nghệ hàng không, Liên xô vị tất chịu thua ai, vậy mà về nghệ thuật chiều chuộng hành khách họ lại đứng hạng bét trên thế giới. Họ có thể bỏ ra cả chục triệu đô-la để sắm, con chim sắt phản lực vĩ đại TU-104, song lại không dám thuê họa sĩ trang trí cho đẹp mắt và nhất là tuyển dụng những bông hoa biết nói tương xứng với máy móc tối tân. Kết quả là bên trong phi cơ tối mò, đèn được chỗ có chỗ không, ghế ngồi thì bọc bằng vải sợi đay, nghĩa là một trong những thứ sợi tồi nhất, lẽ ra phải dùng những thứ sợi hóa học sang trọng, đắt tiền.

Ồi chào, nữ tiếp viên còn làm Văn Bình ngáo ngán hơn nữa! Nóng cũng như lạnh họ cũng chỉ có một bộ đồng phục độc nhất, trên trắng dưới xanh. Quá lạnh thì họ choàng thêm ba đờ suy. Với đồng dạ dày cộm này trên người họ trở thành cái

chum biết đi. Bỏ áo choàng ra, với xiêm xanh, sơ-mi trắng, họ có vẻ khá hơn, nhưng con mắt lọc lõi của Văn Bình vẫn không tài nào khám phá ra những đường cong của bộ ngực...

Lần này, các nữ tiếp viên vẫn mặc đồng phục cũ nhưng được may chặt hơn trước. Chàng bắt đầu được nhìn thấy đôi nú hoa căng phồng sau làn vải dạ. Song sự căng phồng này chỉ có thể giúp chàng xác nhận rằng cái chum đang đứng trước mặt là giống cái, không phải giống đực. Chứ không gây ra một cảm giác say sưa nào hết...

Đã sống nhiều năm ở Âu châu, và có nhiều kinh nghiệm về nữ giới, Văn Bình không hiểu tại sao đàn bà Nga đều béo hoặc gầy một cách trái cựa. Hễ béo thì thật béo mà gầy thì thật gầy. Nhưng thường thường họ béo nhiều hơn gầy. Vì bệnh béo này nên đàn bà con gái Nga bị liệt vào hạng yếu như sen trên trường tình ái...

Chiếc Tupôlêp khổng lồ đáp xuống phi trường Chêrêmêtiêvô đúng ba giờ rưỡi sau. Nếu là trên phi cơ Pháp-Mỹ (hoặc tời ra thì cũng là phi cơ cây nhà lá vườn Air-Vietnam) thì ba giờ rưỡi đồng hồ này đã biến thành 210 thế kỷ thần tiên đối với Văn Bình. Chàng có thể rửa mặt, tha hồ ngồi nghiêng trên ghế để ngắm đùi và mông nữ tiếp viên, hoặc giả vờ khát nước vô hồi kỳ trận, để gọi nữ tiếp viên đến mà ngắm ngực... Các nữ tiếp viên ở Đông nam á đã biết rõ bệnh khát nước độc nhất vô nhị

của Văn Bình. Sau khi máy bay rời phi trường là chàng đã dòi ướng. Có nào đẹp là bị chàng vùi vĩnh nhiều nhất (vả nói đúng ra thì các nữ tiếp viên đều thích Văn Bình mắc bệnh khát như vậy mãi...)

Lên con chim sắt TU-104, Văn Bình muốn khát mà không khát được. Vì chẳng hiểu sao chỉ có hai nữ tiếp viên đi qua, đi lại trước mắt chàng, và cả hai đều mập thù lu. Mỗi khi giai nhân uyển chuyển đi qua, chàng có cảm tưởng là sàn phi cơ lún sâu xuống. Nếu giai nhân đoái thương mà hôn chàng thì chàng sẽ chết vì ngạt thở. Dầu chàng giỏi võ chàng chỉ là con nhai bèn bên cạnh núi thịt của giai nhân. Cho nên chàng nhắm nghiền mắt mong sao cho chóng đến Mạc tư khoa.

Văn Bình vừa xách va-li vào phi cảng thì một mùi đặc biệt giữ chàng khựng lại. Mỗi thủ đô có một mùi đặc biệt, nhưng Mạc tư Khoa lại có một mùi đặc biệt hơn cả, chàng không thể nghĩ thấy mùi này tại bất cứ phi trường nào trên thế giới.

Đó là mùi ét-xăng.

Phi trường nào cũng có mùi ét-xăng song mùi của Mạc tư khoa lại nặng nề, nhột nhạt khiến cho du khách phải há miệng lớn để tìm hơi khí trời và đặt bàn tay lên ngực giữ cho trái tim khỏi đập mạnh. Ét-xăng của Liên xô thuộc loại ét-xăng xấu

nên mùi nó thấm sâu vào da thịt, và tạng phủ, ai đã ngửi qua một lần là nhớ mãi.

Văn Bình hơi ngạc nhiên vì quần áo của Guy, gã nhân viên sứ quán Mỹ, dường như được mùi ét-xăng. Hắn rút mù-soa ra lau bỏ hơi trán mặc dầu trời lạnh như cắt ruột.

Văn Bình bước ra cửa, giọng thân thiện :

— Ông vừa ở phi trường về ?

Guy trở mặt :

— Vâng. Tại sao ông biết ?

— Giản dị lắm. Mùi ét-xăng.

Guy đưa bàn tay lên cổ, như để kiểm soát lại xem đầu còn dính vào thân nữa không :

— Té ra ông là người có tài nhận xét. Nếu tôi không lầm, ông là...

Văn Bình ngắt lời bằng giọng khó chịu :

— Là gì, kẹ tội. Yêu cầu ông kín cái miệng.

Guy nhún vai đóng cửa. Văn Bình dựa lưng vào cửa, nhìn ngắm đồ đạc trong phòng. Tiếng giày của gã nhân viên sứ quán Mỹ đã tắt ngoài hành lang.

Giờ này chắc một toán nhân viên KGB mặc ba đồ đen, đội phớt đen, đeo kiếng đen, vẻ mặt cô hồn, đang nín thở trước máy ghi âm đặt dưới gầm khách sạn. Văn Bình không lạ gì mánh lới nghe trộm, nhìn trộm của mặt vụ số viết. Mọi khách sạn đều có máy ghi âm lên lút. Khách sạn

Metropole, nơi trọ của người ngoại quốc ghé Mạc tư khoa, có nhiều máy ghi âm hơn hết. Chàng lấy làm tiếc là không được ngụ tại đại lý quán Russia vừa mới hoàn thành với ba ngàn phòng, chỉ cách Công trường Đồ và điện Cẩm linh một quãng ngắn. Vì chàng nghe nói ở đó nhân viên KGB có nhiệm vụ ghi âm đều là đàn bà, đàn bà trẻ măng, vòng ngực gần một trăm phân, vòng hông nhỏ nhất là 95 phân, loại đàn bà cao su mút mà người đàn ông thích chẻ sợi tóc làm 8 cũng thích.

Đồ đạc trong căn phòng khách sạn Metropole này vẫn là đồ đạc cũ mèm từ thuở hồng hoang, thứ bàn ghế cổ lỗ sĩ mà ngay cả các khách sạn hạng bét ở Sài Gòn cũng đem chất trong xô bếp. Dường như Nga Sô là một nhà kho khổng lồ chứa đựng đồ cũ, trong văn phòng, lý quán, tư gia, đầu đầu cũng thấy đồ cũ.

Điều làm Văn Bình ngạc nhiên nhiều nhất khi đến Mạc tư khoa lần đầu tiên là dân chúng Nga, đặc biệt là nữ giới, đều mặc đồ cũ. Nam phụ lão ấu đều choàng ba đồ suy do công ty may cắt quốc doanh sản xuất, toàn những màu tối, ngắn đồng loạt đến đầu gối, bên trên rộng thùng thình.

Văn Bình không quên được thời trang số viết vì trông quá khỉ nó đã làm chàng suýt chết. Hồi ấy, chàng len lỏi vào đất Nga để thi hành một kế hoạch hành động của Trung ương Tỉnh báo C.I.A.

Chàng cải trang làm một người dân Nga ở Trung-Á, giấy tờ và dụng cụ tùy thân, kể cả y phục, hoàn toàn do C. I. A. cung cấp.

Các chuyên viên tình báo Mỹ đã lo liệu đầy đủ, ngoại trừ một chi tiết nhỏ nhất song lại rất quan trọng. Đó là bề rộng của ống quần.

Người Nga nổi tiếng trên thế giới về thói quen mặc quần ống chân voi. Tùy từng vùng, ống quần được may rộng nhiều hay rộng ít, nhưng hẹp nhất cũng từ trên 30 phân. Ống quần của thủ tướng Cút-Sếp, với bụng ênh ương 122 phân, lớn hơn vòng ngực 5 phân, được may rộng đến 40 phân tây, phá kỷ lục hoàn vũ.

Lần ấy, Văn Bình mặc quần ống rộng 25 phân đi nghênh ngang trên đường phố Mạc tư khoa. Và chàng bị nhân viên mật vụ theo dõi. Lý do của sự theo dõi này rất giản dị: vì chàng là người bộ hành ngoại quốc duy nhất mặc quần ống chật. Nếu kém khôn ngoan, quyền biến và võ thuật, chàng đã bị Mật vụ KGB bắt giữ.

Bất giác Văn Bình cúi nhìn ống quần.

Chàng mặc bộ com-lê bằng hàng len sẫm, màu thông dụng ở Nga xô. Giờ đây chàng có thể mặc ống chật vì đầu sao chàng là công dân Mỹ, sinh quán ở Hạ uy di. Tuy nhiên, ống quần của chàng vẫn được may rộng hơn ống quần của người tây phương rất nhiều. Theo thời trang, phần đông đàn

ông đều may ống chật từ 22 phân trở xuống. Nhưng C. I. A. rút đúc kinh nghiệm quá khứ, đã nới ống quần của chàng lên tới 24 phân.

Chàng mỉm cười một mình. Nhờ cái kéo vàng tài hoa và tài thuyết phục của một nhà may hữu danh Ý đại lợi (1), Cút Sếp đã đổi quần từ bề rộng kinh khủng 40 phân xuống còn 27 phân tây. Cút sếp sửa soạn mặc quần 23 phân thì bị hạ bệ. Cuộc cách mạng ăn diện của Cút Sếp đã thất bại..

Văn Bình mở hé cửa nhìn xuống đường.

Phía dưới là một công viên lớn. Mùa đông dài lê thê sắp hết. Những cây sồi-đông nở đầy hoa đỏ, tạo cho khung cảnh ảm đạm một nét chấm phá vui tươi. Nếu Mạc tư khoa không có hoa sồi đông, hơi lạnh cuối mùa còn lạnh hơn nhiều.

Đột nhiên Văn Bình cảm thấy lạnh. Trời xám xám tối. Hơi lạnh như mũi dùi nhọn xoắn vào tim chàng. Mỗi khi trời gặp lạnh ở nước ngoài, chàng đều tìm cách sưởi lòng trong các hộp đêm. Chàng quen với khí hậu rét buốt song lại sợ hơi lạnh. Hơi lạnh kỳ lạ không biết từ đâu đến làm chàng trai cô đơn trên ba mươi phải cắn chặt hàm răng để khỏi run lên cầm cập.

Chuông điện thoại trong phòng reo vang. Văn

(1) - nhà may này là Angelo Litrico, hiện mở tiệm ở La mã, chuyên may cắt cho danh nhân thế giới. Litrico may quần áo cho Cút Sếp từ năm 1957 đến năm 1963.